

**γλυκατζούρικος** επίθ. ένιαχ. γλυκατζούρ'κους Μακεδ. (Γρεβ.)

Έκ του οὐσ. γ λ υ κ α τ ζ ο ῦ ρ ι καὶ τῆς παραγωγ. κα-  
ταλ. -ι κ ο ς.

Ὁ γλυκίζων, ὑπόγλυκος.

**γλυκαυγή** ἡ, Μ. Τσιριμῶκ., Δεκάστ., 17.

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ του οὐσ. α ὕ γ ῆ.

Ἡπία, οἶονει γλυκεῖα αὐγή: Ποίημ.

Ἔνας νιὸς μιὰ γλυκαυγή, | μιὰν αὐγή τριανταφυλλιά  
εἶχε βγεῖ, μονάχος βγεῖ | ὅς τὸ κυνήγι γιὰ πουλλιά.

**γλυκαφέντης** ὁ, Α. Κρήτ. Κάρπ.

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ του οὐσ. ἀ φ έ ν τ η ς.

Ὁ λίαν ἀγαπητός, ὁ προσφιλέας, ὁ οἶονει γλυκὺς ἀ φ έ ν-  
τ η ς: Ἄσμ.

Ἀφέντη, γλυκαφέντη μου, καλέ, καλέ μ' ἀφέντη  
Α. Κρήτ.

Ἄν εἶσαι Τοῦρκος, φάε με, κι Ὀβριός, μαέρισέ με,  
κι ἂν εἶς ὁ γλυκαφέντης μου, σκύφε καὶ φίλησέ με  
Κάρπ.

**γλυκένιος** επίθ. ένιαχ. γλυτθένος Κύπρ.

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.  
-έ ν ι ο ς. Διὰ τὴν ἀπουράνωσιν τοῦ ν βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ,  
1.555 καὶ 2.1118.

Σκωπτικῶς περὶ τοῦ ὄνου, ὡς ἔχοντος δῆθεν γλυκεῖαν  
φωνήν. Συνών. μ ε λ έ ν ο ς, διὰ τὸ ὅπ. βλ. μ ε λ έ ν ι ο ς.

**γλυκέρα** ἡ, Ζάκ. γλυτζέρα Προπ. (Κύζ.)

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ρ α.

1) Ποικιλία ἀμπέλου μὲ πολὺ γλυκὰ ἄσπρα ἐπιτραπέζια  
σταφύλια Ζάκ. 2) Μεταφ., εὐσωμος καὶ ὠραία γυνή Προπ.  
(Κύζ.) Συνών. κ ὀ μ μ α τ ο ς, τ α ρ τ ἄ ν α, φ ρ ε γ ἄ δ α.

**γλύκερας** ὁ, Ἀντίπαξ. Κέρκ. (Κασσιόπ. κ.ά.) Παξ.

Έκ του οὐσ. γ λ υ κ έ ρ α κατὰ τύπ. μεγεθ.

1) Γ λ υ κ έ ρ α 1, Ἀντίπαξ. Παξ. 2) Εἶδος ποώδους φυ-  
τοῦ τῆς οἰκογενείας τῶν Συνθέτων (Compositae) μὲ ὑπο-  
γείους κονδύλους. Τοῦ φυτοῦ τούτου ἡ γεῦσις εἶναι ὑπό-  
γλυκος Κέρκ. (Κασσιόπ. κ.ά.)

**γλυκερήθρα** ἡ, Ζάκ. Πελοπν. (Ἄρν. Βερεστ. Βουρβουρ.

Γαργαλ. Δαιμον. Δημητρ. Ζελίν. Ἡλ. Καλάβρυτ. Κάμπος  
Λακων. Κορών. Μάν. Μαργέλ. Μεσσην. Μονεμβ. Παιδεμέν.  
Παππούλ. Πυλ. Συκέα Λακων. Χατζ. κ.ά.)—Β. Κριμπᾶ,  
Ἄμπέλ., 6 Π. Γενναδ., Ἑλλην. γεωργ., 9,516 καὶ Γεωργ.  
γλωσσ., 13 — Λεξ. Δημητρ.

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ε ρ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.  
-ή θ ρ α. Ἡ λ. καὶ εἰς ἄσμ. τοῦ 1601. Βλ. Παρνασσ.  
15,935.

1) Πᾶν γλυκὺ πρᾶγμα Πελοπν. (Μάν.) 2) Ποικιλία στα-  
φυλῆς πολὺ γλυκεῖας, ἐπιτραπέζιου συνήθως, χρώματος λευ-  
κοῦ Ζάκ. Πελοπν. (Ἄρν. Δαιμον. Ζελίν. Ἡλ. Καλάβρυτ.  
Κάμπος Λακων. Χατζ. κ.ά.)—Β. Κριμπᾶς, Ἄμπέλ., ἐνθ' ἄν.  
Π. Γενναδ., Ἑλλην. γεωργ., ἐνθ' ἄν. καὶ Γεωργ. γλωσσ., ἐνθ'  
ἄν.—Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ υ κ ἄ δ α 5. β) Τὸ κλῆμα τὸ  
ὁποῖον παράγει τὸ ἀνωτέρω εἶδος σταφυλῆς Λεξ. Δημητρ.  
3) Εἶδος φυτοῦ, πιθαν. ὀωνιδος, χρησίμου εἰς μαγικὰς τε-

λετὰς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 4) Εἶδος ποώδους ἐδωδίου φυ-  
τοῦ τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Πελοπν. (Βε-  
ρεστ. Γαργαλ. Μάν. Μονεμβ.) 5) Εἶδος πτηνοῦ, μεγέθους  
περιστερᾶς, τοῦ ὁποῖου τὸ λίπος θεωρεῖται χρήσιμον εἰς τὴν  
θεραπείαν τῶν ρευματισμῶν Πελοπν. (Βούρβουρ.) β) Εἶδος  
τι πτηνοῦ Πελοπν. (Μάν.)

**γλυκέρι** τό, ένιαχ. γλυκερ' Πόντ. (Τραπ.) γλυτθέρ',  
Πόντ. (Οἶν.)

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ρ ι.  
Τὸ γλεῦκος, ὁ μ ο ὕ σ τ ο ς.

**γλυκερίδα** ἡ, ένιαχ. γλυκιρίδα Μακεδ. (Μεσορ.)

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ε ρ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.  
-ί δ α.

Εἶδος ποώδους ἐδωδίου φυτοῦ, πιθαν. ὁ Ὀποπάναξ ὁ  
ἀνατολικὸς (Oropanax orientale) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιο-  
φόρων (Umbelliferae).

**γλυκερίνη** ἡ, λόγ. κοιν.

Έκ του Γαλλ. glycéline.

Ἡ τρισθενὴς ἀλκοόλη, γνωστὴ συνήθως ὑπὸ μορφὴν πα-  
χυρεύστου ὑγροῦ, ἄχρους, ἄοσμος καὶ μὲ γεῦσιν γλυκίζου-  
σαν.

**γλυκερός** επίθ. Κρήτ. Πάτμ. Ρόδ. — Α. Κάλβ., Ὁδ.  
11,3. I. Πολέμ., Παλαιὸ βιολ., 89—Κρήτ. Ἑστ. 19,3—  
Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. γλυτσερός Κρήτ. (Νεάπ.) Πε-  
λοπν. (Ξεχώρ.) γλυτζερέ Τσακων.

Τὸ ἀρχ. επίθ. γ λ υ κ ε ρ ὁ ς.

1) Ὁ πλήρης γλυκύτητος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄμε νὰ πῆς τῆς μάννας σου, τῆς πρώτης σου ρου-  
φιάνας,

ὡς ἔτρουγε τὰ γλυκερά, νὰ πιῇ καὶ τὰ φαρμάκια

Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. Ὁμ. Α 89: «σῖτον τε γλυκεροῖο  
περὶ φρένας ἱμερος αἰρεῖ». β) Ὁ γλυκίζων, ὑπόγλυκος Κρήτ.  
(Νεάπ.) Πελοπν. (Ξεχώρ.)—Λεξ. Πρω.: Τούτη ἡ πατάκα  
εἶναι γλυτσερὴ Ξεχώρ. γ) γλυτσερά ναι τὰ πορτοκάλια κι ἂς  
δὲν ἐκίτρινίσανε ἀκόμη Νεάπ. γ) Μεταφ., ὁ τερπνός, εὐ-  
χάριστος I. Πολέμ., Παλαιὸ βιολ., ἐνθ' ἄν.—Κρήτ. Ἑστ.  
ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Ποῖός λείπει πῶς δὲν εἶν' ὁμορφή καὶ ζηλεμένη ἡ χώρα  
ποὺ γλυκερὸς κι ὁλόχρυσος ὁ ἥλιος τὴν φιλεῖ;

I. Πολέμ., ἐνθ' ἄν.

Ψυχὴ μου, σὲ μαγέψανε οἱ χρυσοχέρες μοῖρες

κ' ἐγινες εἰδωλὸ γλαυκὸ σὲ μάτια γλυκερά

Κρήτ. Ἑστ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. Πίνδ., Πυθ. 9,12:  
«καὶ σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὴν βάλεν αἰδῶ». 2) Ὁ  
ποθητός, ὁ ποθούμενος Α. Κάλβ., Ὁδ. 11,3—Λεξ. Δημη-  
τρ.: Ποίημ.

Βλέπει τὰ περιπόθητα βουνὰ καὶ τὰ χωράφια

τῆς γλυκερᾶς πατρίδος

Α. Κάλβ., ἐνθ' ἄν.

**γλυκερόφωνος** επίθ. Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή<sup>2</sup>, 136.

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ε ρ ὁ ς καὶ του οὐσ. φ ω ν ῆ.

Ὁ ἔχων εὐχάριστον, οἶονει γλυκεῖαν φωνήν: Ποίημ.

Χίλια λαλήματα κι ὁ αὐλὸς ὁ λυγερός κυλάει  
ῥυμους κ' ἡ γλυκερόφωνη χρυσὴ κιθάρα ἀπλώνει.